

Sygn. akt IV U 17/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jacek Witkowski
Protokolant	stażysta Renata Olędzka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 kwietnia 2015r. w S.

odwołania T. D. oraz J. D.

od dwóch decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

z dnia 19 listopada 2013 r. Nr (...) -2/20

w sprawie T. D.

J. D.

przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

o ustalenie braku obowiązku zwrotu nienależnie pobranej emerytury rolniczej

zmienia obydwie zaskarżone decyzje i ustala, że J. D. i T. D. nie są zobowiązani do zwrotu kwot odpowiednio 23040,56 zł i 24288,06 zł tytułem nienależnie pobranych świadczeń za okres od 1 lipca 2010r. do 30 czerwca 2013r.

Sygn. akt IV 17/14 U

UZASADNIENIE

Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego dwiema decyzjami z dnia 19.11.2013 r. skierowanymi do J. D. i T. D. ustalił nadpłatę emerytury rolniczej z powodu zatajenia posiadania przez wskazanych d dnia 28.02.2007 r. gospodarstwa rolnego zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego w S. z dnia 6.06.2013 r. W związku z tym stwierdzono nadpłatę emerytury w części uzupełniającej od 1.03.2007 r. do 30.06.2013 r. i zobowiązano J. D. do zwrotu kwoty 23 040,56 zł za okres od 1.07.2010 do 30.06.2013 r., zaś T. D. do zwrotu kwoty 24 288,06 zł za ten sam okres.

Od obydwu decyzji wnieśli odwołanie J. i T. D.. Skarżący wnosili o ich zmianę poprzez zwolnienie od obowiązku zwrotu nadpłaconych świadczeń. W uzasadnieniu swoich odwołań, skarżący podnosili, iż nie prowadzili działalności rolniczej na działkach, które były przedmiotem postępowania o zasiedzenie. Działalność rolniczą prowadził na nich A. J., który pobierał dopłaty bezpośrednie od 2008 r. do 2013 r. z Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wnosił o ich oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Ubezpieczeni małżonkowie J. i T. D. byli uprawnieni do renty rolniczej w pełnej wysokości od 2003 r. Gospodarstwo rolne o powierzchni 2,71 ha wydierżawili na okres 10-letni H. I.. Od 1.04.2012 r. nabyli uprawnienia do emerytury rolniczej. Po upływie terminu dzierżawy, organ rentowy zawiesił od 1.08.2013 r. część uzupełniającą emerytury. Następnie, małżonkowie D. po raz kolejny wydierżawili grunt rolny H. I. na mocy umowy dzierżawy z dnia 24.07.2013 r. Pozwany KRUS podjął wypłatę części uzupełniającej emerytury rolniczej obydwu małżonkom. W sierpniu 2013 r. złożyli oni postanowienie Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 6.06.2013 r. stwierdzające zasiedzenie działek rolnych położonych we wsi K. gm. S.. Powierzchnia tych działek wynosiła 3,06 ha. Zasiedzenie miało moc wiążącą od 28.02.2007 r. (akta I Ns 489/13). Orzeczenie sądowe z 6.06.2013 r. stało się podstawą dla organu rentowego do przyjęcia domniemania, że ubezpieczeni nie zaprzestali prowadzenia działalności rolniczej i z mocy art. 28 ust. 3 i 4 ustawy z 20.12.1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2013 r. poz. 1403) wypłata części uzupełniającej podlegała zawieszeniu od 1.03.2007 r.

W toku postępowania odwoławczego Sąd przeprowadził dowody z zeznań ubezpieczonych J. i T. D. (k. 7 i 18), świadków: A. J., R. W., A. S. (k. 7v – 8) i zeznań P. H. (k. 18) oraz na podstawie akt sprawy cywilnej I Ns 489/13.

Sąd ustalił, iż grunty rolne, które były objęte postępowaniem o zasiedzenie położone są we wsiach K. i B.. Grunty te użytkował na podstawie ustnej umowy dzierżawy rolnik A. J.. Rolnik ten obsiewał zbożem działki rolne i zbierał plony. Od 2008 r. na działki te pobierał dopłaty unijne, a także opłacił podatek rolny. Przesłuchani w sprawie świadkowie nigdy nie widzieli, aby małżonkowie J. i T. D. wykonywali jakiegokolwiek prace polowe. Świadek P. H. był sołtysiem wsi B. od 2007 r. do 2014r. Zeznał, że nakazy płatnicze pobierał od niego A. J. i opłacał za T. D.. Pozostali świadkowie: A. S. i R. W. zamieszkują we wsi K. i wskazali w swoich zeznaniach, że widzieli na polu wyłącznie A. J.. Z kolei z treści zeznań świadków przesłuchanych w sprawie cywilnej wynika, że w przeszłości ubezpieczeni pracowali na spornych działkach, natomiast z treści ich zeznań nie wynika, aby pracowali w rolnictwie w ostatnich latach.

Zdaniem Sądu dowody te są wiarygodne. Świadczenie stanowczo zeznali, iż od 2007 r. grunty rolne uprawiał A. J., którego gospodarstwo rolne graniczyło z działkami położonymi we wsi K..

Ponadto należy podkreślić, że oboje ubezpieczeni są osobami niezdolnymi do pracy w gospodarstwie rolnym. J. D. nabyła prawo do renty rolniczej w 1992 r., zaś T. D. nabył to prawo w 2005 r. Należy więc wnioskować, że ich stan zdrowia nie pozwalał im na prowadzenie działalności rolniczej w 2007 r. i następnych latach.

Zatem Sąd Okręgowy uznał, że poczynione ustalenia pozwalają na obalenie domniemania prawnego wyrażonego w art. 28 ust. 3 i 4 ustawy z 20.12.1990 r., iż nabycie posiadania gospodarstwa rolnego w drodze zasiedzenia jest równoznaczne z prowadzeniem działalności rolniczej i tym samym do pozbawienia ich części uzupełniającej emerytury.

W ocenie Sądu ustalenia dokonane w postępowaniu odwoławczym pozwoliły na obalenie tego domniemania, a więc do przyjęcia że oboje ubezpieczeni byli uprawnieni do emerytury rolniczej w pełnej wysokości od 1.03.2007 r. do 30.06.2013 r.

W tym miejscu należy powołać się na pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale z dnia 6.05.2004 r. II UZP 5/04, w której SN stwierdził, że posiadacz gospodarstwa rolnego, który nie prowadzi działalności rolniczej zachowuje prawo do części uzupełniającej świadczenia.

W związku z powyższym Sąd z mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w sentencji.